

Augo Lynge måtte anse pkt. 3, første del, for at være en for streng bestemmelse.

Fr. Lynge spurgte, om pkt. 5 ikke kunne tænkes at friste unge mennesker til at beskyldte forældrene for at have tvunget dem ind i ægteskab.

Formanden svarede, at der ved den tvang, der her er tale om, forstås en meget indgribende, eventuelt voldsom tvang. Afgørelsen af, om der har foreligget tvang, bliver et domstolsspørgsmål.

Kapitel VI: Om separation og skilsmisse.

Formanden betegnede separationstiden som en overgangstid, hvor ægtefællerne betragtes som ikke gifte, men dog således, at de heller ikke kan indgå nyt ægteskab. § 75 karakteriserer denne stilling. Reglerne om mægling i § 76 er, ikke mindst i Grønland, vigtige.

ad § 53:

Fr. Lynge stillede spørgsmål angående underholdspligten.

Formanden oplyste, at der med dette udtryk tænkes på mandens pligt til under ægteskabets beståen at underholde sin familie, hvilken pligt han kunne tænkes at unddrage sig enten ved selv at forbruge sine indtægter eller ved at forlade hjemmet.

ad § 54:

Formanden gjorde opmærksom på, at der forud for skilsmisse påny må foretages mægling. De anførte frister er de samme som i Danmark.

Fr. Nielsen var af den opfattelse, at en for lang separationstid kunne friste til umoral.

Augo Lynge fandt de anførte tidsfrister passende.

ad § 55:

Formanden fremhævede, at det normalt er den, der er forurettet, som må kræve separation eller skilsmisse.

ad § 57:

Formanden bemærkede, at 3-års fristen kun gælder, hvor der er grund til at tro, at ægtefællen er død. Er en mand f. eks. taget ud med kajak og ikke vendt tilbage, vil en 3-års frist sikkert ikke være nødvendig.

Fr. Lynge fandt 3-års fristen temmelig lang.

Formanden erklærede, at det jo ville være en katastrofe, hvis en person, der var anset for død, vender tilbage og finder ægtefællen gift med en anden.

Peter Egede ville indtil videre gå ind for 3-års fristen, og ville i det hele taget gå ind for hele lovforslaget uden drøftelse, da man havde for lidt erfaring på dette område til at kunne foreslå ændringer.

Jens Olsen nævnede, at det her i landet er almindeligt, når en mand i kajak forsvinder, at foretage en grundig eftersøgning. Ved denne kan man med tilstrækkelig sikkerhed konstatere, om den pågældende er forulykket, og der gives i så fald meddelelse herom i kirken. Er en sådan meddelelse givet, burde 3-års fristen kunne fraviges.

Formanden oplyste, at man arbejder med at finde frem til faste regler for, hvornår man kan betragte en forsvunden som død. Dette skal så efter en vis frist fastslås ved dødsformodningsdom. Sådanne regler vil afhjælpe et savn i Grønland, men der må gås meget varsomt frem. Afsiges der dødsformodningsdom, kan den efterlevende ægtefælle omgående gifte sig igen.

Fr. Lynge anbefalede en frist på mellem 1 og 3 år, alt efter omstændighederne.

Formanden udtalte, at den gamle grønlandske praksis, at man betragter en person som død, når alle forhold taler for det, fortsat må anses for gældende.

Abel Kristiansen henstillede, at der medtages en bestemmelse specielt om personer, der forsvinder i kajak.

Formanden erklærede, at § 57 blot var en reserveregel.

ad § 59:

Efter en almindelig drøftelse af indholdet af § 59 enedes man om at lade formanden udarbejde forslag til en ændring af paragraffens ordlyd i mildere retning.

ad § 62:

Fr. Nielsen og *Peter Egede* spurgte, om der ved dansk domstol mentes også grønlandsk domstol.

Formanden svarede, at man ikke her har mulighed for idømmelse af fængselsstraffe, men den dag, man eventuelt har det, må grønlandsk domstol sidestilles med dansk domstol. Når der står „dansk“, er dette som modsætning til andre lande.